

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

Development of Synectics Learning Activities to Promote Creative Writing Abilities of Prathomsuksa 2 Students

พนิดา เชิงหอม* และจิตราภรณ์ วงศ์คำจันทร์
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

Panida Chenghom* and Jitraporn Wongkamjan
Faculty of Education, Roi-Et Rajabhat University

Received: May 24, 2023

Revised: July 7, 2023

Accepted: July 10, 2023

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ก่อนเรียน และหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านหนองคู ตำบลเด่นราษฎร์ อำเภอนองฮี จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 19 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และแบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าร้อยละ สถิติทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test Dependent) ผลการวิจัย พบว่า 1) ประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 83.25/82.98 สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 75/75 และ 2) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ซินเนคติกส์ กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

Abstract

This research titled “Development of Synectics Learning Activities to Promote Creative Writing Abilities of Prathomsuksa 2 Students” aimed 1) to develop synectics learning activities that can foster creative writing abilities of Prathomsuksa 2 students to be effective according to the criteria of 75/75 2) to compare the creative writing abilities of Prathomsuksa 2 students before and after using the synectics learning model. The samples used in the research were Prathomsuksa 2 students in the academic year 2022 Ban Nong Koon School, Den Rat Subdistrict, Nong Hi District, Roi Et Province under the jurisdiction of Roi Et Primary Educational Service Area Office Area 2 including 1 classroom of 19 students chosen by cluster random sampling, using school as a random unit. The research tool was the learning management plan by using synectics learning management and a form to measure creative writing abilities. Mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D) and percentage were used, t-test dependent were applied for data analysis. The findings were as follows 1) The efficiency of synectics learning management activities on creative writing Efficiency (E1/E2) was equal to 83.25/82.98, which was higher than the specified performance criterion of 75/75. 2) The creative writing ability of Prathomsuksa 2 students after studying through synectics learning was significantly higher at the statistical significance level of .05.

Keyword: Synectics, Synectics Learning Activities, Creative Writing Ability

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566-2570 (ฉบับปรับปรุงตามผลการรับฟังความเห็นจากประชาชน) ได้กล่าวถึงบริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านสังคม และทรัพยากรมนุษย์ไว้ว่าในส่วนของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศไทยในภาพรวมมีแนวโน้มที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากผลของการยกระดับสุขภาวะ การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา และระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้น ตามดัชนีการพัฒนามนุษย์ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติสะท้อนว่าคนไทยทุกช่วงวัยมีความรู้ความสามารถโดยรวมเพิ่มขึ้น แต่กลับพบว่ามีทักษะด้านการอ่าน หรือการศึกษาหาความรู้ลดลง และมีจำนวนเยาวชนที่ไม่ได้เรียนและไม่ได้ทำงานใด ๆ เพิ่มสูงขึ้น ทำให้ศักยภาพของเยาวชนกลุ่มนี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์และไม่ได้รับการพัฒนา (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565) จากข้อความดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าทักษะด้านการอ่านหรือการศึกษาหาความรู้เป็นทักษะที่ต้องได้รับการพัฒนา และปลูกฝังให้ผู้เรียนเล็งเห็นถึงความสำคัญ ทั้งนี้จึงอาจรวมไปถึงทักษะของการเขียนด้วย ซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะจำเป็นในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องให้ความสำคัญควบคู่กันไป

ภาษาไทยมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อคนไทยทุกคน เพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ และภาษายังเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพื่อสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจที่ดีต่อกัน รวมทั้งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติที่มีมาช้านาน ดังที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) ได้ระบุไว้ว่า “ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่า ควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) ทั้งนี้ภาษาไทยเป็น

ทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่นักเรียนต้องใช้ตั้งแต่ระดับประถมไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย

การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อการศึกษาระดับประถมศึกษา การทบทวนเชิงวิชาการตระหนักถึงความสำคัญของการเขียน และประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีต่อการเรียนการสอน จึงได้กำหนดการเขียนไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้ กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูล สารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) โดยเฉพาะในระดับ ขั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตัวชี้วัด ท 2.1 ป. 2/2 เขียนเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ และ ท 2.1 ป. 2/3 เขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะเขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ และเขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ หรือเชิงสร้างสรรค์จากคำ ภาพ และหัวข้อที่กำหนด

จากผลการประเมินการอ่าน และเขียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของ โรงเรียนบ้านหนองคูณ จังหวัดร้อยเอ็ด ด้านการเขียน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 66.78 ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า เกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 (แบบรายงานผลการประเมินตนเองของครู ปีการศึกษา 2564) และ จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2564 พบว่า ควรมีการพัฒนา ทักษะการเขียนเพิ่มเติม เพื่อให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดจากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนมีความ ต้องการจำเป็นที่จะต้องได้รับการส่งเสริม และพัฒนาทักษะด้านการเขียน นอกจากนี้ตัวครูผู้สอนภาษาไทย ยังให้ ความสำคัญในการแก้ปัญหาการอ่านมากกว่าการเขียน จึงเป็นผลให้นักเรียนอ่านได้ แต่เขียนไม่คล่อง ทั้งนี้ผู้วิจัยเป็น ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จึงเล็งเห็นว่าควรมีการส่งเสริมและพัฒนารูปแบบการจัดการ เรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น

จากการได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีเทคนิคกระบวนการหลายกระบวนการในการ ช่วยสอน และพบว่า กระบวนการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (Synectics Method) สามารถส่งเสริมการเขียน เชิงสร้างสรรค์ได้ และมากกว่านั้นซินเนคติกส์ยังสามารถส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์ได้ดี ผลของ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ซึ่งเป็นกระบวนการ ที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงความคิด จัดลำดับความคิดอย่าง เป็นระบบ สังเกตได้จากผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบหลังการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ได้นำเอาแนวความคิด และวิธีการเขียนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มาปรับปรุงและพัฒนา งานเขียนให้มีความน่าสนใจ แปลกใหม่ และสมบูรณ์มากขึ้น (จกมล วจนะเสถียร, 2560) ซึ่งลักษณะการถ่ายทอด ความคิดอย่างเป็นระบบนี้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทั้ง 6 ขั้น เป็นรูปแบบที่จอยส์ และเวล (Joyce and Weil, 1996) พัฒนาขึ้นมาจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon, 1961 อ้างถึงใน อติยศ สรรคบุรณ ุรักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข, 2560) จะเห็นได้ว่า รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาด้าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วยการฝึกกระบวนการทางความคิด โดยให้ผู้เรียนคิดเปรียบเทียบ ซึ่งจะทำให้ ผู้เรียนเกิดความคิดกว้างไกลออกไปจากเดิมที่เคยมีอยู่ อันเป็นแนวทางให้คิดสิ่งที่แปลกใหม่ขึ้นได้ ดังนั้นผู้สอน จำเป็นต้องเป็นผู้ที่เปิดกว้างทางความคิด มีความคิดสร้างสรรค์ และยอมรับแนวคิดของผู้เรียน

นอกจากนี้ ยังปรากฏงานวิจัยที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริม และพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า การจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ดังที่ จกมล วจนะเสถียร (2559) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ สุพิชญา วลัยยะเมธี (2560) ได้ทำศึกษารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบ ซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหาดสองแคว

อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี ๒๕๖๑) ได้ทำการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และ พริยะพงศ์ พิมพ์ระล่ำ และอัฐพล อินตะเสนา (๒๕๖๕) ได้ทำการศึกษาการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

จากความสำคัญ ปัญหา หลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (Synectics) ในการพัฒนาการเรียนภาษาไทยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานและเป็นประโยชน์ในการเขียนเรื่องอย่างสร้างสรรค์ในระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ๗๕/๗๕
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ก่อนเรียน และหลังเรียน

แนวคิดทฤษฎีและกรอบแนวคิด

1. กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

1.1 ความหมายของซินเนคติกส์ นักวิชาการได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไว้ดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, ๒๕๕๑) การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน ด้วยวิธีการเปรียบเทียบ อุปมาอุปไมย เชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ทางความคิดที่แปลกใหม่ออกไปจากเดิม

1.2 หลักการ แนวคิดของรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) เป็นรูปแบบที่จอยส์และเวล (Joyce & Weil, 1996) พัฒนาขึ้นมาจากแนวคิดของกอร์ดอน ที่กล่าวว่า บุคคลทั่วไปมักยึดติดกับวิธีคิดแก้ปัญหาแบบเดิม ๆ โดยไม่ค่อยคำนึงถึงความคิดของคนอื่น ทำให้การคิดของตนคับแคบลง และไม่สร้างสรรค์ ซึ่งบุคคลจะเกิดความคิดเห็นที่สร้างสรรค์แตกต่างไปจากเดิมได้ หากมีโอกาสได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อน หรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็นคนอื่น และถ้ายังให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาช่วยกัน แก้ปัญหาก็จะยิ่งได้วิธีการที่หลากหลายยิ่งขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น การสอนแบบซินเนคติกส์มีบทบาทในการเป็นตัวช่วยไม่เพียงเฉพาะกระตุ้นความคิดเท่านั้น แต่ยังนำการอุปมาอุปไมยมาใช้เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการใช้การเปรียบเทียบอุปมาสิ่งที่ไม่สัมพันธ์กัน เป็นมุมมองใหม่ที่นำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาได้ นอกจากนี้ยังเป็นแนวคิดในการสร้างความคุ้นเคยให้กับสิ่งที่ต่างกัน และทำให้สิ่งที่ต่างกันมีบทบาทสำคัญต่อการแก้ไขปัญหา สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1. การอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง (Personal Analogy) เป็นการที่บุคคลจินตนาการว่าตนเองเป็นวัตถุที่ตนกำลังทำงานอยู่ โดย Gordon เชื่อว่าองค์ประกอบสำคัญของการอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเองคือ ความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น

2. การอุปมาอุปไมยโดยตรง (Direct Analogy) หรือการยกตัวอย่างการอุปมาอุปไมยโดยตรงจะมีความชัดเจน และจำเพาะเจาะจง และทำให้ได้ผลลัพธ์ทันทีและสามารถดำเนินการซ้ำได้

3. การอุปมาอุปไมยโดยอิงสัญลักษณ์ หรือสัญลักษณ์ (Symbolic Analogy) เป็นรูปแบบของการอุปมาอุปไมยที่ใช้ภาพเชิงวัตถุ และไม่เกี่ยวกับบุคคลในการบรรยายปัญหา คือ ใช้มนต์ของ “วิธีการ” โดยเปลี่ยนการใช้สมการแทนด้วยการเขียนภาพประกอบทางความคิด และการใช้มนต์ของ “คุณสมบัติ” ที่มีความหลากหลาย ฉะนั้นการมี

ความรู้ หรือมีประสบการณ์ในหลายสาขาอาชีพที่แตกต่างกันทำให้ผู้แก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์มีโอกาสดำเนินวิธีการแก้ปัญหาโดยการอุปมาอุปไมยเชิงปัญญาได้หลายรูปแบบ แน่นอนว่าจะได้ผลลัพธ์ของปัญหาต่างจากที่เคยคุ้นเคย หรือทำปัญหาที่คุ้นเคยให้แปลกได้มากยิ่งขึ้น

4. การอุปมาอุปไมยโดยอิงการเพ้อฝัน (Fantasy Analogy) เป็นการอุปมาอุปไมยที่กล่าวว่าผลงานเชิงสร้างสรรค์เป็นตัวแทนของการเติมเต็มความปรารถนา ซึ่งรูปแบบการอุปมาอุปไมยลักษณะนี้จะมีประสิทธิภาพอย่างมากถ้าใช้ในกระบวนการคิดช่วงต้นสำหรับการสร้างความคุ้นเคยจากสิ่งแปลกใหม่ โดยผู้แก้ปัญหากำหนดปัญหา ด้วยแรงปรารถนาอย่างใดก็ได้อันปลอดจากเหตุผล หรือกฎเกณฑ์ใดที่เคยประพฤติปฏิบัติมา ซึ่งจะเป็นตัวเชื่อมที่ตรึงระหว่างปัญหาที่เกิดขึ้นกับแนวทางการแก้ปัญหา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักการแนวคิดของรูปแบบซินเนคติกส์จะยึดแนวคิดในการจัดการเรียนรู้อยู่ 4 ด้าน ได้แก่ การอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง การอุปมาอุปไมยโดยตรง การอุปมาอุปไมยโดยอิงปัญญา หรือสัญลักษณ์ และการอุปมาอุปไมยโดยอิงการเพ้อฝัน

1.3 การจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้ (Joyce & Weil, 1992) (สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ, 2552) (ทิตินา แวมมณี, 2547) (พิสิษฐ์ ฌอน บัวนก และไพศาล สุวรรณน้อย, 2554) อ้างถึงใน อติยศ สรรคบุรณารักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข, 2560) (ศศศร เดชะกุล, 2553)

ขั้นที่ 1 บรรยาย/นำเสนอการณ์ เป็นขั้นที่ผู้สอนบรรยายเพื่อนำสถานการณ์ หรือเล่านิทานเพื่อกระตุ้นนำเข้าสู่การเขียนเรื่องแล้วให้ผู้เรียนทำงาน โดยอาจให้เขียนเรื่องตามหัวข้อที่กำหนด เสร็จแล้วให้เก็บผลงานไว้ก่อน เช่น ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับธรรมชาติ โดยให้นักเรียนกำหนดชื่อเรื่องเอง

ขั้นที่ 2 การเปรียบเทียบ (Direct Analogy) เป็นขั้นที่ผู้เรียนเปรียบเทียบทางตรงทั้งความเหมือน และความต่างของคำคู่ หรือสิ่งที่ยกตัวอย่างวิเคราะห์เปรียบเทียบ และเชื่อมโยงความเป็นไปได้ และไม่ได้จากคำคู่ที่ครูกำหนด ตัวอย่าง ซึ่งคำควรให้มีลักษณะที่สัมพันธ์กับเนื้อหา หรืองานที่ให้ผู้เรียนทำในขั้นที่ 1 และเลือกคู่ที่ดีที่สุด ถ้าขั้นที่ 1 เขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับธรรมชาติ ขั้นที่ 2 คำที่ใช้เปรียบเทียบควรเกี่ยวกับธรรมชาติ โดยครูจดเฉพาะคำแสดงคุณลักษณะไว้

ขั้นที่ 3 การเปรียบเทียบกับตนเอง (Personal Analogy) เป็นขั้นที่ผู้เรียนเปรียบเทียบ หรือสมมติตนเองเป็นสิ่งที่ใดสิ่งหนึ่งที่เลือกในขั้นที่ 2 และแสดงความรู้สึกออกมา โดยครูจดเฉพาะคำแสดงคุณลักษณะไว้

ขั้นที่ 4 การหาคำที่มีความหมายขัดแย้งกัน (Compressed Conflict) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหาคำ หรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกันแล้วเลือกคู่ที่ดีที่สุด

ขั้นที่ 5 การเปรียบเทียบทางตรง และอธิบายความหมายเป็นขั้นที่ผู้เรียนนำคำคู่ในขั้นที่ 4 เปรียบเทียบทางตรง และผู้เรียนช่วยกันอธิบายความหมาย

ขั้นที่ 6 การนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนนำงานเขียนที่ทำไว้เดิมในขั้นที่ 1 ออกมาทบทวนใหม่ และลองเลือกนำความคิดที่ได้มาใหม่จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ในงานเขียนของตนในขั้นที่ 1 ทำให้งานเขียนมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

2. การเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.1 ความหมายของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการได้ให้ความหมายของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2553) (ถวัลย์ มาศจรัส, 2550) (Furner, 1973) (จงกล วจนะเสถียร, 2559) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดริเริ่ม ความคิดแปลกใหม่ ละเอียดลลอ ผ่านจินตนาการและประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วยสำนวนภาษาที่สละสลวยมีลักษณะเฉพาะของตนเองได้อย่างน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมโยงประโยคได้อย่างเหมาะสม เขียนสะกดคำได้ถูกต้องเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่องสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง และให้คุณค่าทางจิตใจ สามารถวัดได้โดยการทำแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบอัตนัย ใช้เกณฑ์การวัดตามรูปแบบการประเมินของ จงกล วจนะเสถียร

(2560) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความสอดคล้องและครอบคลุมถึงหลักการและแนวคิดของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 ประเด็นการประเมินประกอบด้วย

1. การตั้งชื่อเรื่อง
2. เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
4. การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค
5. การเขียนสะกดคำ

2.2 ลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ว่า (ปราณี สุรสิทธิ์, 2549) (กรรณิการ์ พวงเกษม อ้างถึงใน พิสมัย ช่วงภักดี, 2554) (กระทรวงศึกษาธิการ อ้างถึงใน ชนินิ มั่นตะสูตร, 2564) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ จะต้องมียุทธศาสตร์ ดังนี้

2.2.1 มีความคิดริเริ่ม แปลงใหม่ในการนำเสนอ

2.2.2 เป็นการเขียนจากประสบการณ์ จินตนาการของผู้เขียน เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง มีความละเอียดลออ สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง

2.2.3 ใช้สำนวนภาษาดี ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสม สละสลวย อ่านแล้วสัมพันธ์ต่อเนื่อง และเขียนสะกดคำถูกต้อง

2.2.4 ให้สาระความรู้รวมถึงการเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน

2.3 รูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ดังนี้ (ไพโรธ เลิศพิริยกลม, 2543) (ถวัลย์ มาตจรัส, 2546) (เสนีย์ วัฒวรรณ อ้างถึงใน ปริศนา ทะวันเวทย์, 2561) รูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง ซึ่งมีกลวิธีในการเขียนที่หลากหลาย ไม่ว่าผู้เขียนจะเลือกกลวิธีใด จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวิธีการเขียน และจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร และที่สำคัญไปกว่านั้น การจะเลือกกลวิธีใดก็ตามต้องนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ และเกิดงานเขียนที่สร้างสรรค์

2.4 ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ดังนี้ (Tidyman, 1974 อ้างถึงใน อนุรักษ์ ไชยฮัง, 2555) (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2552) (ถวัลย์ มาตจรัส, 2552) การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญทั้งต่อบุคคล และสังคม ช่วยยกระดับความคิด และประเทืองสติปัญญา ซึ่งก่อให้เกิดอาชีพใหม่ ๆ ส่งเสริมวัฒนธรรม พัฒนาสมองให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่

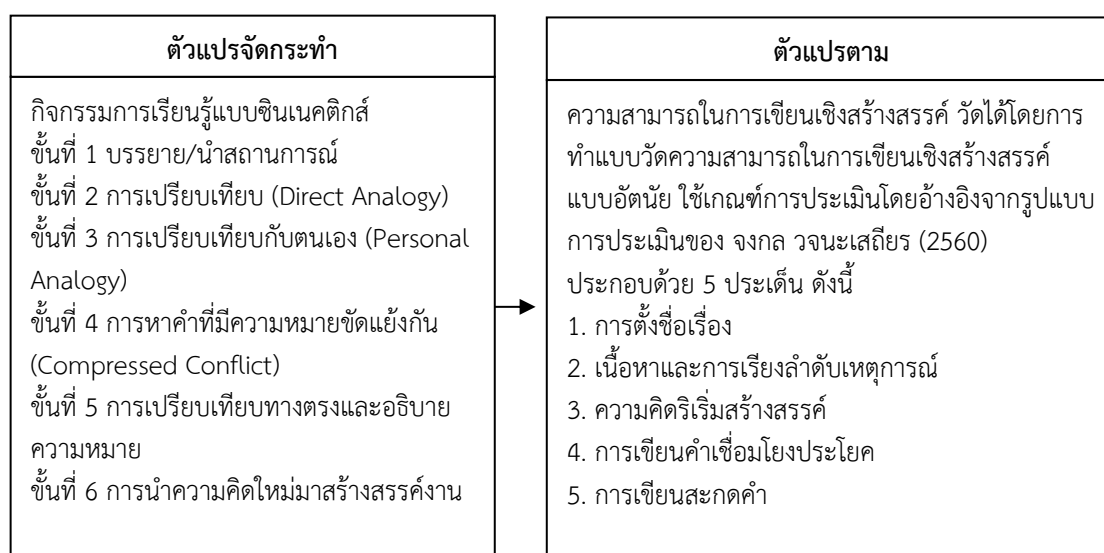
2.5 ประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ดังนี้ (Low, 1974 อ้างถึงใน บุญเดือน คูสุวรรณ, 2547) (วรรณิ์ โสมประยูร, 2537 อ้างถึงใน ชนินิ มั่นตะสูตร, 2564) (Burn, Broman & Alberte, อ้างถึงใน อนุรักษ์ ไชยฮัง, 2555) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีประโยชน์ต่อทั้งครู และนักเรียน ประโยชน์ต่อครู คือ ได้ทราบถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน และรู้ถึงความรู้สึกลึกซึ้ง และประสบการณ์ของนักเรียน ประโยชน์ต่อนักเรียน คือ ได้พัฒนาทักษะการคิด การใช้ภาษา อารมณ์ความรู้สึก และได้ฝึกทักษะการเขียนตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประโยชน์ต่อทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

2.6 การประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์สามารถสรุปได้ดังนี้ (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2544) (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา, 2544) (จงกล วจนะเสถียร, 2560) (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552) วิธีการวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต้องมีหลักเกณฑ์การวัดที่ยุติธรรม และครอบคลุมถึงความรู้ทุกด้านของนักเรียน เพื่อให้ได้งานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ

จากการได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยเห็นว่ารูปแบบการประเมินของ จงกล วณะเสถียร (2560) มีความสอดคล้อง และครอบคลุมถึงหลักการ และแนวคิดของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ผู้วิจัยจึงได้เลือกรูปแบบการประเมินนี้มาปรับปรุงเพื่อใช้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับงานวิจัยนี้ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 ประเด็นการประเมิน ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง
2. เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
4. การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค
5. การเขียนสะกดคำ

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เราจะนำ Synectics ไปใช้ในการสอนให้มีประสิทธิภาพอย่างไร

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนในสังกัดกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 1 อำเภอหนองฮี จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ประกอบด้วย 16 โรงเรียน จำนวน 16 ห้องเรียน แต่ละห้องนักเรียนความสามารถ จำนวนนักเรียน 205 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านหนองคูณ ตำบลเด่นราษฎร์ อำเภอหนองฮี จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 จำนวน

1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 19 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง

แผนที่ 1 ประโยคบอกเล่าเรื่องราว

แผนที่ 2 เขียนเล่าจากรูปภาพ 1

แผนที่ 3 เขียนเล่าจากรูปภาพ 2

แผนที่ 4 ประสพการณ์สร้างสรรค์งาน

แผนที่ 5 จินตนาการตามชื่อเรื่อง 1

แผนที่ 6 จินตนาการตามชื่อเรื่อง 2

สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีทั้งหมด 6 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 บรรยาย/นำเสนอการณ์

ชั้นที่ 2 การเปรียบเทียบ (Direct Analogy)

ชั้นที่ 3 การเปรียบเทียบกับตนเอง (Personal Analogy)

ชั้นที่ 4 การหาคำที่มีความหมายขัดแย้งกัน (Compressed Conflict)

ชั้นที่ 5 การเปรียบเทียบทางตรงและอธิบายความหมาย

ชั้นที่ 6 การนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมของแผน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) โดยใช้เกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2553) ดังนี้ 5 หมายถึง เหมาะสมในระดับมากที่สุด 4 หมายถึง เหมาะสมในระดับมาก 3 หมายถึง เหมาะสมในระดับปานกลาง 2 หมายถึง เหมาะสมในระดับน้อย และ 1 หมายถึง เหมาะสมในระดับน้อยที่สุด วิเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพโดยนำคะแนนจากแบบประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พร้อมทั้งที่อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำร่วมด้วย มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดเกณฑ์การแปลผล ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมิน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละแผน ดังนี้ ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.59–4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.43–0.51 และเมื่อสรุปรวมทุกแผนพบว่ามีความเฉลี่ย เท่ากับ 4.70

2.2 แบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบอัตนัย ก่อนเรียนจำนวน 1 ข้อ และหลังเรียนจำนวน 1 ข้อ ซึ่งทั้ง 2 ข้อเป็นแบบทดสอบที่มีโครงสร้างและประเด็นเดียวกัน เพื่อประเมินการเขียนเชิง

สร้างสรรค์จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้เกณฑ์การประเมินโดยอ้างอิงจากรูปแบบการประเมินของ จงกล วณะเสถียร (2560) ประกอบด้วย 5 ประเด็น ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง
2. เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
4. การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค
5. การเขียนสะกดคำ

นำแบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง หรือ ค่า IOC มีเกณฑ์การประเมินดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553)

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสามารถใช้วัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสามารถใช้วัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์
 - 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สามารถใช้วัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์
- โดยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่คำนวณได้ต้องมีค่าระหว่าง 0.50-1.00

ผลการประเมิน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีค่าเท่ากับ 1.00 ทั้ง 2 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงผู้เรียนเกี่ยวกับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ 1) บรรยาย/นำเสนอการณ 2) การเปรียบเทียบ 3) การเปรียบเทียบกับตนเอง 4) การหาคำที่มีความหมายขัดแย้งกัน 5) การเปรียบเทียบทางตรง และอธิบายความหมาย และ 6) การนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

3.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย 1 ข้อ

3.3 ดำเนินการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 ชั่วโมง

3.4 ในการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทำใบกิจกรรมของแต่ละแผน ตรวจสอบให้คะแนน

3.5 เมื่อสิ้นสุดจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย 1 ข้อ

3.6 ครูผู้สอน ประเมินความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

3.7 นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา โดยดำเนินการหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์และวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบวัดความสามารถ ดังนี้

- ใบกิจกรรมทั้ง 6 แผนมีคะแนนรวมเท่ากับ 60 คะแนน วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละของคะแนนจากการทำใบกิจกรรม

- แบบวัดความสามารถ มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละของคะแนนจากการทำแบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้งก่อนและหลังจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

- หาประสิทธิภาพ E1/E2 โดยการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์คะแนนจากการทำใบกิจกรรม (E1) กับแบบวัดความสามารถหลังเรียน (E2)

- เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์คะแนนการทำแบบวัดความสามารถก่อนและหลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

4.1 หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และร้อยละของคะแนนระหว่างการทำกิจกรรมและแบบวัดความสามารถหลังเรียน

4.2 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และทดสอบด้วยสถิติ t-test Dependent

ผลการศึกษา

ผลวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 83.25/82.98 สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 75/75

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของกระบวนการแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75

คะแนน	จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1)	19	60	49.95	5.09	83.25
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2)	19	30	24.89	3.86	82.98
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (E1/E2) = 83.25/82.98					

จากตาราง 1 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประสิทธิภาพ (E1/E2) มีค่าเท่ากับ 83.25/82.98 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75

2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

การทดสอบ	จำนวน (n)	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D	t	Sig
ก่อนเรียน	19	30	19.47	3.76	-8.839	.000*
หลังเรียน	19	30	24.89	3.86		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 24.89, S.D = 3.86) สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 19.47, S.D = 3.76) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบประเด็นความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามประเด็นประเมินทั้ง 5 ข้อ ระหว่างก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ทำให้พบพัฒนาการทางด้านการเขียนของผู้เรียน โดยพบว่า ประเด็นที่ผู้เรียนมีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประเด็นที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง

ตาราง 3 เปรียบเทียบประเด็นความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ประเด็นการประเมิน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ แบบซินเนคติกส์	ก่อนการจัด กิจกรรม		หลังการจัด กิจกรรม		t	Sig
	($\bar{X}$)	S.D	($\bar{X}$)	S.D.		
1. การตั้งชื่อเรื่อง	2.58	0.51	2.74	0.45	-1.837	.083
2. เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์	5.53	1.50	6.63	1.61	-3.240	.005*
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	5.53	1.81	7.89	1.49	-5.457	.00*
4. การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค	4.16	1.17	5.05	1.03	-3.923	.001*
5. การเขียนสะกดคำ	1.68	0.67	2.58	0.51	-6.877	.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ประเด็นที่ผู้เรียนมีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือ ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ =7.89, S.D=1.49) สูงกว่าความคิดสร้างสรรค์ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ =5.53, S.D=1.81) ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประเด็นที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง คือ ผู้เรียนมีพัฒนาการการตั้งชื่อเรื่องหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ =2.74, S.D=0.45) และการตั้งชื่อเรื่องก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ =2.58 S.D= 0.51) ซึ่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 83.25/82.98 หมายความว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียน คือ การทำใบกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 83.25 และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบวัดความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 82.98 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแผนการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เรื่อง การเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75/75 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทั้ง 6 ขั้น ส่งเสริมต่อการทำกิจกรรมภายในชั้นเรียน สามารถจุดประกายทางความคิด และสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนมีความต้องการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกด้วยการเขียน และเกิดความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น จนสามารถถ่ายทอดความคิดที่แปลกใหม่ และสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ สอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2551) กล่าวว่า รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการสอนที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน และการคิดร่วมกันเป็นกลุ่ม จัดกระบวนการเรียนรู้ตามลำดับที่กำหนดไว้ โดยอาศัยกระบวนการเปรียบเทียบ จึงสามารถเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคน และของกลุ่มได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเริ่มจากการเลือกและเรียบเรียงหน่วยการเรียนรู้ การศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เอกสารต่าง ๆ วิเคราะห์หลักสูตร

วิเคราะห์เนื้อหา ผลการเรียนรู้ ศึกษาองค์ประกอบในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วจึงลงมือสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ จงกล วณะเสถียร (2559) กล่าวว่า การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบซินเนคติกส์ ควรเริ่มจากศึกษา และทบทวนหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบซินเนคติกส์ นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ภาษา และความเหมาะสมของเนื้อหา และเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิริยะพงศ์ พิมพะลัป และอัฐพล อินตะเสนา (2565) ศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.83/82.23 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ โดยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดการเรียนรู้นี้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.89 ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.47 อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วยวิธีการเปรียบเทียบ อุปมาอุปไมย เชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ทางความคิดที่แปลกใหม่ออกไปจากเดิม หลักการแนวคิดของรูปแบบซินเนคติกส์จะยึดแนวคิดในการจัดการเรียนรู้อยู่ 4 ด้าน ได้แก่ การอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง การอุปมาอุปไมยโดยตรง การอุปมาอุปไมยโดยอิงบัญญัติ หรือสัญลักษณ์ และการอุปมาอุปไมยโดยอิงการเพื่อฝัน รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ส่วนใหญ่มี 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำ 2) ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง 3) ขั้นการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ 4) ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง 5) ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง และ 6) ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียน โดยนำการเปรียบเทียบ 3 ประการ คือ การเปรียบเทียบทางตรง การเปรียบเทียบแบบบุคคล และการเปรียบเทียบแบบคู่คำขัดแย้งมาให้ให้นักเรียนได้คิดพิจารณา ซึ่งผู้เรียนจะสามารถเสนอบทเรียนในมุมมองที่ต่างออกไป การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์จึงเป็นรูปแบบที่น่าสนใจในการนำไปใช้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิ้นธุ์ ศรีพลพา (2557) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วยการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ ญัฐนิชา จิตตะคาม (2561) ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า 1) ทักษะเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้

รูปแบบการสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ 3) ทักษะเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชาภาษาไทย ของกลุ่มทดลองที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

เมื่อพิจารณาไปถึงประเด็นของการประเมินความสามารถจากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นั้น มีการพัฒนามากที่สุด คือ ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 7.89, S.D.=1.49) สูงกว่าความคิดสร้างสรรค์ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 5.53, S.D.= 1.81) ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนประเด็นที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง คือ ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการตั้งชื่อเรื่องหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 2.74, S.D. = 0.45) และการตั้งชื่อเรื่องก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 2.58 S.D. = 0.51) ซึ่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นกิจกรรมที่ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมมากกว่าที่กำหนด เช่น ในขั้นที่ 4 การหาคำที่มีความหมายขัดแย้งกันเพราะนักเรียนจะต้องใช้ความรู้ และใช้เวลาพอสมควรในการนำคำที่ไม่เกี่ยวข้องกันมาเป็นคำเดียวกันผู้สอนจึงอาจยกตัวอย่างให้นักเรียนได้เกิดภาพ เพื่อให้นักเรียนได้ดึงเอาประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วย

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการสอนในรูปแบบการอุปมาอุปไมยโดยอิงตัวเอง การอุปมาอุปไมยโดยตรง การอุปมาอุปไมยโดยอิงบัญญัติ หรือสัญลักษณ์ และการอุปมาอุปไมยโดยอิงการเพื่อฝัน ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดออกมาให้ได้มากที่สุด และดึงเอาสิ่งเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับงานเขียนให้มากที่สุด และควรเข้าใจในความแตกต่างของผู้เรียนที่จะส่งผลต่อการแสดงความคิด และจินตนาการที่แตกต่างกัน อีกทั้งผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ และขั้นตอนอย่างละเอียด เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลเพื่อให้เกิดความหลากหลายในการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.2 ควรทำการวิจัยและศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่ เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เช่น การใช้สำนวนเพิ่มเติม หรือคำคล้องจอง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรรณิการ์ พวงเกษม. (2544). การสอนเขียนโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4).

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:

ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ Idea ดี ๆ ไม่มีวันหมด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

จกมล วณะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- จกมล วณะเสถียร. (2560). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์. *Veridian E-Journal Silpakorn University*, 10(2), 286-298.
- ชนนี มั่นตะสูตร. (2564). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้กลวิธี SCPC ร่วมกับโปรแกรม Scratch ในการสร้างการ์ตูน Animation สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- ณัฐนิชา จินตะคาม. (2561). การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). เรื่องสั้นและการเขียนเรื่องสั้น การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). นวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2552). การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: 21 เซ็นจูรี.
- ทิตินา แคมมณี. (2547). ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเดือน คูสุวรรณ. (2547). การใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ สาขาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2549). การเขียนสร้างสรรค์ เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- ปริศนา ทะวันเวทย์. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมภาพการ์ตูน ประกอบคำถามตามแนวคิดหมวก 6 ใบ เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- พิริยะพงศ์ พิมพ์พลับ และอัฐพล อินตะเสนา. (2565). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(11), 403-419.
- พิสมัย ช่วงภักดี. (2554). การใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. รายงานการศึกษาอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไพโรธ เลิศพิริยกลม. (2543). การย่อความ. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ศศศร เดชะกุล. (2553). การพัฒนาชุดกิจกรรมทัศนศิลป์สร้างสรรค์ แบบเทคนิคซินเนคติกส์ สำหรับเด็กหญิงระดับประถมศึกษา ของสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญพร. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สินธุ์ ศรีพลพา. (2557). การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์, วรรัตน์ วรรณเลิศลักษณ์ และพรรณี สินธพานนท์. (2552). พัฒนาทักษะการคิด...? พิชิตการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เลียงเชียง.

- สุพิชญา วัลลิยะเมธี. (2560). รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหาดสองแคว อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2551). 21 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570). สืบค้นเมื่อ 9 กรกฎาคม 2565 จาก <http://nsc.nesdc.go.th/nscdp/>.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2544). คู่มือดำเนินการประเมินคุณภาพเชิงวินิจัยข้อบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปี 2543. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2553). ภาษาพาสอน เรื่อง นำรู้สำหรับครูภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: แอคทีฟพริ้นท์.
- อติยศ สรรคบุรณรักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข. (2560). ซินเนคติกส์: รูปแบบการสอนที่ส่งเสริมนวัตกรรม และกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21. Veridian E-Journal Silpakorn University, 10(3), 2555-2566.
- อนุรักษ์ ไชยอึ้ง. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสพีซีพีและแนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคognition ในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

References

- Joyce, B. & Weil, M. (1992). **Model of Teaching**. (4th Ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Joyce, B. & Weil, M. (1996) **Model of Teaching**. (5th Ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Furner, B. A. (1973). Creative Writing Through Creative Dramatics. **The Journal of Elementary Engmentary English**, 50(13), 3.

คณะผู้เขียน

นางสาวพนิดา เชิงหอม

นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ตำบลเกาะแก้ว อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด 45120
e-mail: panidachenghom@gmail.com

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตราภรณ์ วงศ์คำจันทร์

อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ตำบลเกาะแก้ว อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด 45120
e-mail: Jitroporn.jw@gmail.com

